

Κείμενο

[Πλαστογραφία και καλλιτεχνική αξία]

Ένα ζήτημα σχετικό με τη γνησιότητα, το οποίο προκαλεί φιλοσοφικά ερωτήματα, είναι αν ένας αυθεντικός πίνακας έχει μεγαλύτερη **καλλιτεχνική αξία** από μια τέλεια πλαστογραφία. Εδώ θα εξετάσω μόνο τις πλαστογραφίες των πινάκων ζωγραφικής, όμως κάθε είδος καλλιτεχνήματος που έχει υλική υπόσταση μπορεί να πλαστογραφηθεί. Για παράδειγμα, ένα γλυπτό, μια εκτύπωση, μια φωτογραφία και ούτω καθεξής. Τα αντίγραφα μυθιστορημάτων, ποιημάτων και συμφωνιών δε θεωρούνται πλαστογραφίες. Όμως, μπορεί να πλαστογραφηθούν τα πρωτότυπα χειρόγραφα, ενώ οι απομιμήσεις στο ύφος κάποιου συγκεκριμένου συγγραφέα ή συνθέτη μπορεί να περάσουν ως αυθεντικά έργα.

Κατ' αρχάς, είναι σημαντικό να γίνει διαχωρισμός ανάμεσα στους διάφορους τύπους πλαστογραφίας. Οι δύο βασικοί τύποι είναι το **τέλειο αντίγραφο** και η ζωγραφική που μιμείται το στυλ ενός διάσημου καλλιτέχνη. Ένα ακριβές αντίγραφο της Μόνα Λίζα¹ θα ήταν πλαστογραφία του πρώτου τύπου. Οι πίνακες του πλαστογράφου Βαν Μέγκερεν στο στυλ του Βερμέρ², οι οποίοι μάλιστα ξεγέλασαν τους περισσότερους ειδικούς, αποτελούν παράδειγμα του δεύτερου τύπου, γιατί δεν υπήρχε πρωτότυπο το οποίο να αντιγράψουν.

Είναι προφανές, λοιπόν, ότι μόνο το πραγματικό χειρόγραφο ενός θεατρικού έργου, ενός μυθιστορήματος ή ενός ποιήματος θα μπορούσε να πλαστογραφηθεί με την πρώτη έννοια του όρου. Θα μπορούσαν, όμως, να γίνουν πλαστογραφίες του δεύτερου τύπου, οι οποίες να αφορούν έργα του Σαίξπηρ λόγω χάρη, από κάποιον που **μιμείται** επιδέξια το στυλ του συγγραφέα.

Θα έπρεπε άραγε να αντιμετωπίζονται οι πλαστογραφίες ως σημαντικά έργα τέχνης από μόνα τους; Αν ο πλαστογράφος είναι ικανός να παράγει ένα έργο που πείθει τους ειδικούς ότι είναι **προϊόν** του αυθεντικού καλλιτέχνη, τότε ο πλαστογράφος είναι σίγουρα το ίδιο ταλαντούχος με τον αυθεντικό καλλιτέχνη και θα έπρεπε να αντιμετωπίζεται, αν όχι ως ισάξιάς του, τουλάχιστον ως ένας ικανός **δεξιότηχης**. Αυτή, όμως, η θέση έχει τόσο υποστηρικτές όσο και πολέμιους. Πάντως, αν η προτίμηση ή και η επιμονή για απόκτηση ενός πρωτότυπου έργου έχουν να

¹ Γνωστή και ως Τζιοκόντα. Διάσημη προσωπογραφία του Λεονάρντο ντα Βίντσι.

² Ολλανδός ζωγράφος του 17ου αιώνα.

κάνουν με αιτίες έξω από την τέχνη, όπως είναι η επενδυτική προσδοκία, η ψυχολογία ή ο κοινωνικός ανταγωνισμός και η ματαιόδοξη διάθεση των συλλεκτών τέχνης, τότε ίσως πράγματι οι καλές απομιμήσεις να είναι το ίδιο σημαντικές σε καθαρά καλλιτεχνικό επίπεδο όσο και τα πρωτότυπα.

N. Warburton (1999). *Φιλοσοφία - Τα βασικά ζητήματα*. Αθήνα: Περίπλους, 247 -248 (διασκευή).

ΘΕΜΑΤΑ

A. (Μονάδες 20)

A. Να αποδώσετε περιληπτικά το κείμενο (80 - 100 λέξεις).

(μονάδες 20)

B. (Μονάδες 15)

B1. Ποιους βασικούς τύπους πλαστογραφίας διακρίνει ο συγγραφέας; (60 – 80 λέξεις)

(μονάδες 10)

B2. Πώς επιτυγχάνεται η συνοχή ανάμεσα στη δεύτερη (Κατ'αρχάς ...αντιγράψουν) και την τρίτη παράγραφο (Είναι ... συγγραφέα) του κειμένου;

(μονάδες 5)

Γ. (Μονάδες 15)

Γ1. Να συντάξετε μία παράγραφο 50-60 λέξεων, χρησιμοποιώντας τις λέξεις/φράσεις του κειμένου με την **έντονη γραφή: καλλιτεχνική αξία, τέλειο αντίγραφο, μιμείται, δεξιοτέχνης**. (Μπορείτε να διαφοροποιήσετε τους γραμματικούς τύπους ως προς την πτώση, τον αριθμό, το γένος, το πρόσωπο κλπ.)

(μονάδες 10)

Γ2α. «Αν ο πλαστογράφος είναι ικανός να παράγει ένα έργο που πείθει τους ειδικούς ότι είναι προϊόν του αυθεντικού καλλιτέχνη, τότε ο πλαστογράφος είναι σίγουρα το ίδιο ταλαντούχος με τον αυθεντικό καλλιτέχνη ...»

Στην παραπάνω περίοδο να εντοπίσετε την αναφορική πρόταση

(μονάδες 2)

Γ2β. Να γράψετε αν είναι προσδιοριστική ή παραθετική/προσθετική.

(μονάδες 3)